

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára
1 évre 1 pengő.
Postatakarékptz
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

A Biblia . . .

Isten ajándéka az egész világnak. Az ajándékot el kell fogadnunk, mert benne van igazságunk és üdvösségünk. Amellett arról is gondoskodnunk kell, hogy az igaz világosság terjedjen. A Bibliából sugárzik ki az a fény, amely megvilágosít minden embert. Megtanít Isten ismeretére és imadására.

A Biblia útmutatása és segítsége nélkül az ember képtelen úgy élni, hogy élete Isten dicsőségére váljék. A Biblia a Szentlélek eszköze. A Szentléleknek segédkezünk munkája végzésében, hogyha a Bibliát terjesztjük, Isten igéjét hirdetjük.

A Biblia terjesztésének nem lehet korlátokat szabni, sem térben, sem időben. Az emberek nemzedékei születnek és meghalnak; Isten igéje mindegyik nemzedék számára a legfontosabb, a legéletbevágóbb üzenet. Nem lehet ennél komolyabb, égetőbb, sürgősebb mondanivalónk. A Bibliában Isten minden nemzethez, nyelvhez és ágazathoz szól. Hozzá tartozik minden nemzeti irodalomhoz. Mindegyiket megtermékenyíti és megnemesíti.

Mindent el kell tehát követnünk, minden tőlünk telhetőt, hogy a Bibliát minden ember kezébe adjuk és minden magyar emberrel olvastassuk. Milyen propagandát fejtenek ki a különböző könyvkiadó vállalatok! Hány ügynök járja vasuton, autón, kerékpáron, gyalog az országot! Beérhetjük-e mi azzal, hogy a tanulóknak kezébe adjuk az Újtestamentumot, mint kötelező könyvet? Nem kelene-e ennél sokkal többet megtennie az „Ige egyházának“?

A Bibliatársulatok kolportőrjei járják a világ országutjait és gyalogösvényeit. Járják Magyarország útjait is. De itt nálunk milyen kevesen vannak! És kérjük: Egyházunk tulajdonképpen mivel járul hozzá ezeknek a kolportőröknek az alkalmazásához? Hány van köztük evangélikus? Hány férfiút és nőt alkalmazunk, akik a Bibliával és vallásos iratokkal járnának a városok forgatagában, a faluk poros-sáros utcáin és a tanyák világában?

Nem terhel-e bennünket igen sok mulasztás? Az apostol azt mondja, hogy még drága áron is meg kell vásárolnunk az alkalmakat. Az alkalmak kínálkoznak. Röpiratok röpködnek az országban. Hol vannak az evangélikus egyház röpiratai? Ezek talán tárgyuknál fogva nem érdekelnének senkit? Talán félünk a kudarctól? Vagy inkább az anyagi áldozatoktól?

Kérdem: Akármely mozgalom remélhet-e sikert, győzelmet, ha nem akadnak, akik kockáztatják életüket és vagyonukat? Az élet porondján keresztül gázolnak rajtunk, ha nincs bennünk elegendő

lelkesedés és készség az evangéliumi üzenetnek minden úton-módon való terjesztéséhez és közléséhez.

Ne gondoljuk azt, hogy az önmagához és Urához közömbössé vált s csak a nevében „egyház“ bárhol a világban fennmaradhat. Isten elveheti tőlünk az örökséget és azoknak adja, akik neki engedelmessé válnak, akik hozzá nemcsak ajkukkal, hanem szívükkel közelednek, akik kitárják lelküket és erszényüket: lelküket, hogy Isten töltse meg, erszényüket, hogy Isten vegye ki belőle, ami őt illeti meg.

Az egyház élete ebben a világban szintén egy mozgalom. Egy mozgalom, amely ha nincsenek odaadó hívei, elsikkad, elfulad a rohanó árbán. Ha nem engedjük, hogy a Szentlélek felhasználjon bennünket föltétlenül engedelmes eszközeiül, ha egyetlen egy ember sincs talpon az egész határban, amelyen mindenfelé tikkadt emberi lelkek sorvadnak, akkor az élet esőfelhői másfelé huzódnak s minálunk csak sivatag marad.

Az életet akarni kell. Az életet át kell ölelni. Az életet szolgálni kell. Ne ringassuk magunkat a kiskorúak azon csalódásába, hogy más egyházak, más felekezetek, más hívők majd gondoskodnak a mi megélhetésünkről és fennmaradásunkról is. Milyen öröm dagasztja keblünket, ha arról hallunk, hogy nálunk keresztyén uralom van! S ebben a kebeldagasztó örömben milyen nyugodtan tudunk aludni, álmodozni, reménykedni. Majd a rendszer eltart, táplál és dajkál bennünket is! Keresztyén országban egy keresztyén egyháznak csak jó dolga lehet. Itt mindenki köteles bennünket méltányolni, elismerni, a hónunk alá nyulni. Mert keresztyén és történelmi egyház vagyunk.

Igen furcsa ébredés lehet a vége ennek a tetszetős álomnak.

Ideje, hogy ebből az álomból is felébredjünk. Ez szintén hozzája tartozik egyházunk óhajtott lelki ébredéséhez.

Nagy Ansgar, észak apostola.

Írta: **Leontine von Winterfeld-Platen.**

Fordította: **Zarándi Attila.**

(Folytatás.)

Elsőnek egy napbarnított vitéz ugrik a fődélzetre, taréjos sisakkal világosszöke, hosszú haján, öklében széles, rövid karddal. Ansgar elé lép, aki kiegyenesedve áll az árbóc mellett és akinek szemében a vezető bátorságát és tetterejét látja.

Jelbeszéddel közli velük, hogy a frankoknak követniök kell őt és a hajót tulajdonának tekinti. Aki védekezik, annak el kell hullania a kalózok kezétől, mert hiszen túlerőben vannak. Valamennyien jól megértették, anélkül, hogy ennek a vad kalózkirálynak sok szóra lett volna szüksége.

Ansgar beszéli a dán nyelvet és mivel tudja, hogy ezt a nyelvet itt északon mindenütt megértik, néhány lépést tesz előre, míg közvetlenül a szöke dalia elé ér.

— Uram, kutassátok át hajónkat. Sem aranyunk, sem ezüstünk nincsen. Semmink sincs, amit zsákmányul használhatnátok. Engedjetelek továbbmenünk, mert északon szükség van ránk.

A kalózkirály megrázta sisakos fejét, kék szeme sötétén nézett egyikről a másikra.

— Nekem azt mondták, hogy titeket, különös kámzsviseelőket a nagy frank király küldött. Az hatalmas és nagy birodalom uralkodója. Sok váltásdíjat kell fizetnie éretteket. Addig foglyaim vagytok.

Intett embereinek, hogy kötéllel kössék meg a szerzetesek kezét. Ansgar nyugodtan tűrte, tekintete tiszta és vidám volt, mint mindig.

Tamás testvér keservesen sírt nagy félelmében, mert azt gondolta, most halálra kell menni. Az evezősöknek utasítást adtak, hogy újból üljenek a padokra és lássák el hivatalukat. Kalózok álltak mellettük csupaszkarddal szigorú őrizetül. A hajó irányát kénytelenek voltak megváltoztatni. Szorosan az idegen hajó oldalán kellett haladniuk kelet felé.

Hallgatva és sötétben tették meg ezt, mert mi mást tehettek volna? A vezér gúnyosan mosolyogva lépett Ansgarhoz és fejét rázza vizsgálgatta.

— Miért öltöztök ti, az új tan emberei asszonyok módjára? Miért van oly hosszú kabátotok, hiszen annak akadályoznia kell benneteket a harcban és járásban?

Ansgar nagyot bámúlt.

— Nem azért jöttünk ki, hogy harcoljunk. Nem fegyvert akarunk hozni, hanem a békeségről és szeretetről szóló Igét.

— Miért kell fejeteiket megnyírni, mint az a jobbágyoknál és rabszolgáknál szokás? Mi szabad emberek hosszú és lobogó haját viselünk, mint maga Odin.

Ansgar mosolyogva bólint.

— Bizonyára szebb a hosszú fejdísz, ahogy ti itt északon hordjátok. Mi egyszerűen akarunk megjelenni, ezért elutasítottunk magunktól minden ékességet és pompás ruhát. Az igével akarunk győzni és nem szegényes személységünk külsejével.

A vitéz fölnevet, keményen és gyúnyosan.

— Igen, valóban szegényesek vagytok! Ifjú, erős alakok és övetekben nincs kard — nincs fegyver! Ime, testvéreid milyen sápadtan reszketnek félelmükben!

A kalóz megvetően elfordul és rövid, éles parancsokat osztogat embereinek.

Ansgar komolyan és figyelmeztetően néz társaira.

— Látjátok, milyen rossz hirdetői vagytok nagy Istenetek szent tanításának. Örvendezve és bátran járunk az Ő útján akkor is, ha az göröngyös és tüskével telt. Azt akarjátok, hogy mindenütt örömmel és ünnepi lakomával fogadjanak benneteket? Azt akarjátok, hogy jobb dolgokat legyen, mint Uratoknak és Mestereteknek? Miért néztek olyan savanyúan és álmodozó szemmel megkötözött kezetekre? Tartsátok csupa dicsőségnek, ha Ő érette gyalázatba eshettek! Emeljétek föl fejeteket és mutassátok meg a pogányoknak, hogy örömteli és dicsőséges dolog keresztvéynnek lenni! Különböznékigúnyolnak benneteket, nem gondolnak arra, hogy megösmérjék az új tant és a szent keresztiséget. Az Úr Jézus erős és vidám tanítványokat akar, nem csüggedt és félénk, minden veszélyre megijedőket. Most énekeljünk szent éneket, hogy szívetek újból megteljen bizodalommal!

Ansgar teljes, zengő hangon elkezd egy latin himnuszt, Isten dicsőségére.

A megkötözött testvérek csüggedten és félénken kísérik meg együtt énekelni vele:

— Szent vagy Zebaoth Úr Isten, ég és föld telve van dicsőséggel! Hozsánna a magasságban!

A hullámok vadul zajlanak a magas, köves part felé. A szürke keleti tengerbe messzire benyúló sziklaszirteket örökké csapkodja a sosem nyugvó, tarajos hullámverés. A sziklák mögött magas és meredek szárazföldön, egy a tengerbe messzire benyúló földnyelven, meredek, úttalan sziklákon emelkedik Gothebert kalóz vára. Övéi tengerkirálynak nevezik, mert korlátlan úr észak összes vizein, minden idegen hajó állandó félelemben van hirtelen rajtaütései miatt. Hűvös őszi reggel virrad. Svédország déli hegyeinek végső nyúlványai fölött. Az éjszakai vad vihar elült, friss reggeli szél szét tépi az utolsó szürke felhőfátylakat. A biborszínű napgolyó kimondhatatlan szépségben kell föl a hullámokból. A szirtek között gomolygó köd szertefoszlik a virradó őszi nap hűvös lehelletétől.

Csillogó ezüstsírályok ezrei keringenek kiáltozva a körülzajlott sziklák fölött. Igyekeznek megmaradni a nedves, örökké elárasztott köveken vagy pedig zsákmány után keresgélve merülnek a hullámokba. A sápadt derengésből egyre tisztábban emelkednek ki a parton lévő régi sziklavár éles körvonalai. A lángoló reggeli ég felé emelkedik sötétén, mint a kő, amelyből építették. Lassankint maga is égni kezd a fölkelő nap visszfényében. Mint egy aranyvörös izzás lángol először a vaskos, kerek őrtorony fölött, mint valami tömör tuskó messzire belenyúlik a dörgő áradat ezüstfehér habüstjébe. Az aranyvörös izzás elhatalmasodik és elárasztja a wikingek várának összes többi tornyait, tetőt, bordáit és kiszögeléseit. A páncélos űr álomittasan dörzsöli fáradt szemét az őrtorony napsütötte tetején, lassan kell megszoknia Isten ragyogó napját. Kezét védőn homlokára emeli és megerőtelve kémleli a messzi, hullámzó vizet. A fehér hullámtaréjok is rózsaszínű fényben kezdenek fürödni. Az utolsó felhőzet is eloszlik és nevető ég boltozódik sötétkéken az éppen fölébredt, harmatos föld fölött.

A várudvar megelevenedik. Lovak nyeritenek, emberek sietnek a fölvonóhid pallóin. Egy szolgáló vizet merít a sziklakútból, amelybe szüntelenül csörgedezik a hegyekből eredő tiszta forrás. Egy aggastyán mászik föl fáradságosan a kőből készült csigalépcsőn az őrtoronyba. Odafönn a tetőn közvetlenül a mellvédhez lép és az űr mellett a messzeséget fürkészi.

— Ember, nem látod még a fekete vitorlát? Az én szemem öreg és meghomályosodott, de a tied fiatal még és éles. Keletről kell jönniök, napkelte felől.

— Eigolf atya, még semmit sem lehet látni. Ha a fekete vitorla fölbukkan, belefújok kürtömbe, hogy valamennyien meghalljátok.

Az aggastyán sóhajt és az erkélyt köröskörül elzáró alacsony kőfalhoz támaszkodik.

„Gunhilda asszony nagy gondba merülten vár odalent a csarnokban. Fölküldött, hogy vigyek hírt, mi van a sárkányhajóval.“

Még egyszer hosszú pillantást vet a nagy vízre, amely még tejszerű ködbe merülten majdnem megérinteni látszik a látóhatárt. Aztán nehezen sóhajt és ismét hozzálát a meredek lépcsőn való leszálláshoz.

Gunhilda asszony rokkája mellett ül lent a csarnokban, a jó meleget árasztó kandalónál. Mellette ül a fiatal rabszolganő, finom sápadt arca szintén a rokka fölé hajol. Gunhilda asszony összerenzen és várakozással telten fölne, amikor az öreg Eigolf apó nehéz léptekkel belép az ajtón és odajön a kandalló mellett ülő asszonyokhoz.

— Nos Eigolf apó, még mindig nem lehet látni semmit?

Az öreg megdermedt ujjait melengeti a kandalló tüzenél és fejét rázza.

— Semmit, Gunhilda asszony, bár a ragyogó reggeli nap messzi kilátást nyújt. Az is lehet, hogy Gothebert úr más utat választott hazafelé vagy pedig idegen hajók üldözése közben délibb vizekre jutott. Türelemmel kell lennünk!

Gunhilda asszony ölébe ejtette szorgalmas kezét, kék szeme szomorúan néz a messzeségbe.

— Gothebert úr már majdnem egy hónapja nem volt itthon. Aggodalmam nagy, mert az éjszaka nehéz és rossz álmaim voltak!

Eigolf apó lassan újból kiment a csarnokból. Urának távollétében utána akar nézni a ház dolgainak. Gunhilda asszony ajka remeg; nem tudja elfojtani arcán lecsurgó könnyeit.

Egyszerre lágy, gyöngéd kéz érintését érzi karján.

— Ūrnóm, ne sírj! Hiszen még minden jóra fordulhat.

Gunhilda egészen megfeledkezett a fiatal rabszolganő jelenlétéről és most csodálkozva nézett föl. Az ifjú Irmela csak néhány hónapja volt a várban, de már valamennyien megszerették. Különösen a gyermekek csüngtek rajta nagy szíves indulattal, hiszen olyan gyöngéd és vidám lény volt. Gothebert úr hozta magával zsákmányul egyik kalóz útjáról. Feleségének ajándékozta rabszolgául és Irmelának semmi rosszat nem kellett eltűnie a jószágos Gunhilda asszony szolgálatában.

Az űrnő könnybeúsztató szemmel nézett át rabszolganőjéhez és nehezen sóhajtott.

— Irmela, a rossz álmok ma annyira búsítottak. A boszorkány azt mondta, rosszat jelentenek.

Irmela könnyedén megrázta barna hajjal ékes, finom fejét.

— Gunhilda asszony, sohsem szabad félned a gonosz álmoktól. A keresztyének Istene azt mondja: Ne féljete! Imádkozni kellene egyszer Őhozá, mert bizonyosan segít!“

Gunhilda asszony megrettenve teszi ujját ajkára s aggodalmasan körülnéz.

— Ne olyan hangosan Irmela, — ne olyan hangosan! Eígolf apó vagy a szolgálók meghallhatják! Te is tudod, miképpen gondolkozik uram és hitvesem a keresztyénekről; én azonban szívesen hallgatom, ha a keresztyén Istenről, szeretéről és jószágáról beszélsz és hogyan gyógyította meg a betegeket.

Irmela bólintott.

— Tudod, hogy én az ország belsejében nagy birtokkal rendelkező, tekintélyes Herigar lánya vagyok. Ő sokat hallott a keresztyén Istenről királyunk udvarában időző foglyoktól és ez erősen szöveget ütött a fejébe. Üzenetet küldött a frankok királyának, hogy küldjön neki keresztyén papokat. Atyám Herigar szeretne megkeresztelkedni és keresztyén templomot építeni. Ez lenne az első Svédországban. A frankok királya megígérte, hogy elküldi a nagy Ansgart, akit mindenütt észak apostolának neveznek. Atyám most hétről-hétre várja jövetelét. Amióta édesanyám meghalt — keresztyén volt — ő is sóvárog a keresztyének Istene után.

(Folytatjuk).

Szomszédmisszió Afrikában.

Magdalena az első és ezideig egyetlen keresztyén nő Binshuában. Helyzete nem valami könnyű, sok gyalázatot kell eltűrnie Jézus szerelméért. Pógány rokonai és szomszédai gyakran megnehezítik életét. Ő azonban a jobb részt választotta és az ő számára az életnek igéje Isten ereje. Mindig vidám. Új teremtése Istennek és mint ragyogó fény világít a sötétségben.

Nemrégiben ismét eljöttem Binshuába. Az immáron elkészült összejövelli ház szorongásig megtelt, a zuhogó eső ellenére is. Magdalena a legelső sorok egyikében ült. Ragyogó arccal figyelt az üdvösség üzenetére. Aztán odajött — nagyszámu fiatal asszony és leány kíséretében. Tízet számoltam meg. „Látod, uram!“, mondotta, „mindezeket meg tudtam nyerni Isten ügye számára! Most már rendszeresen járnak az istentiszteletre és beiratkoztak a keresztségre készülőök közé. Nemsokára nem én leszek itt az egyedül keresztyén nő. Óh, mennyire örülök!“

„Az nagyon jó!“ mondtam. „Dehát hogy vitted ezt véghez?“

„Először is elhívtam őket az összejövételre, de egyik sem akart velem jönni. — Egyik nap találkoztam az erdőben Nkwankfu-val (ez egy fiatal leány). Tűzfát kellett vágnia, de közben elesett, nagy fájdalmi voltak, úgy hogy batyuiát nem tudta tovább vinni. Akkor a fát fejemre tettem és elvittem konyhájába. A leányt kezénél fogva vezettem. — Azóta egészen más. Minden órán részt vesz a keresztyén oktatásban.“

Aztán itt van Lomfu. Ura gyakran megverte, mert nem értette a főzelék helyes elkészítésének módját. Ura nemrégiben elutazott. Akkor magamhoz hívtam Lomfut és megmutattam neki, hogyan kell a főzeléket elkészíteni. Egy héten belül jól megtanulta. Amikor ura hazatért útjáról és olyan ízletesen főzte az ételt, nagyon örült és megengedte neki a templom látogatását.

Mbibu nem nagyon erős és a mezei munka nehezére esik. Rokonai nincsenek, hogy segítenének neki. Legfőbb ideje volt a föld megmunkálásának, mert vetni kellett. A felével sem volt még készen. Három napig segítettem neki a munkában. Amikor mindennek a végére értünk, így szólt hozzám: „Egyedül te segítettél nekem. Látom, hogy más vagy, mint a többiek. Mostantól kezdve én is az új úton akarok járni.“ Azóta egyetlenegyszer sem hiányzott a templomban.“

Ez vajjon nem gyakorlati keresztyénség-e? Magdalena egyetlen betűt sem tud olvasni, de Isten Lelke élővé teszi az ígét számára. Ime, az Ur a szegény megvetett néger asszonyokat is szeretetének és mentő hatalmának bizonyosságaivá, sőt emberhalászokká teheti.

Némethöl: Zarándi Attila.

Biblia-vasárnapi missziói óra gyermekekkel.

(Jegyzet: Missziói Gyermekszövetségeink vezetőinek ajánljuk, hogy a Biblia-vasárnapot tartsák meg Szövetségük tagjaival. Felhasználható az alábbi előadás, akár egész terjedelmében, akár főbb részleteiben.)

Nem tudom elképzelni, hogy volna a Gyermekszövetség tagjai közt olyan fiú vagy leány, aki ne szeretné a Bibliát. Örülhettek, hogy amikor a külmisziót imáitokkal és adományaitokkal támogatjátok, akkor a Bibliát is terjesztitek a világ népei között. Hozzájárultok ahhoz, hogy más országokban fiúk és leányok megismerhessék a Szentírást. Most azt is meg akarom nektek mondani, hogy más országokban is vannak olyan gyermekek, akik iskolás korukban előmozdítják a Biblia terjesztését.

Láttam én egyszer egy nagy képet, amelyik egy kis indiai elemistát ábrázolt; bizony csak első osztályos lehetett, olyan kicsiny volt. A földön ült, egy gyékényen. Az ölében egy nagy könyv, majdnem akkora, mint maga a gyermek. A kép címe ez volt: „Nekem is van Bibliám.”

Menjünk el egy indiai iskolába. Ez az iskola, amelyet meglátogatunk, India fővárosától, Delhitől, 100 kilométernyire van északra. Ebben az iskolában válogatják ki azokat, akik száz meg száz faluba elmennek, hogy az evangéliumot hirdessék. A tanulók szülei igen szegények. Tandíjról szó sem lehet. De még a szükséges ruhát, könyveket, irkákat, ceruzát, tollat sem tudják megvenni. Mit csinálnak tehát ezek a tanulók? Minden nap, amikor az iskolai tanításnak vége van, másfél órát dolgoznak az intézet kertjében, az ácsműhelyben, a szabóműhelyben, vagy a csizmadiaműhelyben. Keresetükből vesznek ruhát, könyveket, papírt, írószereket; a keresetükből adakoznak az egyháznak, fizetik szövetségi tagsági díjukat. A kicsinyek azonban nem tudnak annyit keresni, hogy mindezekért a dolgokért fizessenek. De nekik is kerül munka; a csirkéket őrzik. Az iskolától kapnak ruhát és iskolai szereket, azonkívül havonként 10 fillér zsebpénzt. Aki erre azt mondja, hogy ez bizony nem sok, az jegyezze meg magának, hogy Indiában 2 fillérért sok nyalánságot lehet venni! És képzeljétek, ezek a gyerekek a havi 10 fillérből 2 fillért önként adakoznak az egyház javára. Senki sem kényszeríti őket erre, de mindegyik kitüntetésnek tartja, hogy az egyháznak adakozhatik. Tavaly novemberben 2 fillért adtak az egyháznak, s még külön 2 fillért a Bibliatársulatnak. Nem először tették ezt s biztos vagyok, hogy nem is utoljára.

Valószínű, hogy öt-hat év múlva már meg lesz engedve néhánynak, hogy Isten igéjére tanítsák a népet. Szándékosan mondtam úgy, hogy meg lesz engedve. Mert abban az indiai iskolában a tanulók megtanulják azt, amit nálunk igen sokan nem bírnak megtanulni, hogy a missziói parancs talajdonképpen engedély; nem annyira kötelesség, mint inkább kiváltság és kitüntetés. A tavaszi vizsgák alkalmával esztendőnként átnézik a tanítók a tanulók névsorát, kiválogatják a legjobbakat, akiket alkalmasnak találnak az evangélium hirdetésére és megkérdezik tőlük, hogy mik szeretnének lenni. Ha akarnak, a műhelyekbe mehetnek, ahonnan mint jó fizetésű iparosok kerülhetnek ki. Eddig még kivétel nélkül azt választották, hogy visszamennek népükhöz s hirdetik nekik az evangéliumot; ezzel együtt jár a falusi élet elszigeteltsége és olcsóbb bérért kell nekik dolgozniok, mint az iparosoknak. Szemükben kitüntetés az, hogy Jézus Krisztust hirdethetik. Még azoktól is, akiket a tanítók nem találhatnak alkalmasnak az igehirdetésre, sokan tanulhatnak itt nálunk, akik sokáig gondolkodnak, hogy adjanak-e 2 fillért, vagy egy pengőt a külmiszióra, Isten országának terjesztésére. Ezek a fiúk készek volnának az életüket odaadni. Megostromolják a tanítókat: „Szahib! Miért nem küldenek engem?” „Szahib! tegyenek velem próbát!” S mivel a szahib nem találja őket alkalmasnak, lehajtott fejjel távoznak. Ha a mi adományainkat, filléreinket és pengőinket ilyen próbára tennék, vajon hányan találatnának alkalmasnak? Hányan távoznának innen lehajtott fejjel, szégyenkezve és bánatosan!

Az iskola egyik tanítója egyszer korán reggel a szomszéd városba akart menni. Autóbuszsal kellett utaznia. Az autóbusz akkor indul, ha megtelik. Esetleg egy-két órát kell benne ülni, de nem indul el, ha még akad egy üres hely. A tanító már reggel hét órakor beült az autóbuszba és várt. Egyszerre

csak a távolban látott egy hófehér, tiszta ruhába öltözött fiatalembert. „Ez bizonyosan keresztyén!” gondolta magában a tanító. Tényleg az is volt; az iskolának egyik növendéke. Este azután a tanító elkezdett vele ingerkedni: „Kicsoda volt az a büszke legény, aki nem akarta észre venni a szahibját, amikor ez a piszkos autóbuszban ült?”

„Oh, Szahib! Oh! Mikor volt az?”

„Ma reggel hét óraker.”

„Igen sajnálom, szahib, hogy nem vettem észre. Siettem a falumba.”

„Siettel hét óraker? Miért! Az iskola csak kilenckor kezdődik.”

„Tudom, szahib, de a szülők hamarosan hét után munkára mennek s én sietek, hogy mielőtt elmennek, még imádkozhassam és Bibliát olvashassak velük. Mindig tartok velük rövid istentiszteletet.”

Látjátok, hogy ez a fiatalember milyen nagy kincsnek tartja a Bibliát és mennyire iparkodik az ígét hirdetni szegény, irástudatlan népének. Hányan volnának közülünk készek két órával a kelleténél korábban felkelni, hogy másokat megtanítsunk arra, amit mi megtanultunk?

Talán csodálkoztok azon, hogy a Bibliatársulat nem ingyen osztogatja a Bibliát, hanem pénzért árusítja: Abban az indiai iskolában tankönyveket kaphatnak ingyen is a tanulók, de a Bibliát meg kell venniök, vagy dolgozniök kell érte. A tankönyvek bepiszkolódnak, elrongyolódnak, de a Bibliájuk tiszta marad. Megbecsülik. Mert dolgoztak, fizettek érte. Ezért nem adja a Bibliatársulat sem ingyen a Bibliát. Az indiai ember, ha valamely árucikkért csak 10 fillért ad is ki, jól megnézi, hogy a 10 fillért ne hiába vesztesse el. A tanítók azt akarják, hogy a tanulók a Bibliát, az evangéliumokat olvassák. Azért az evangéliumokat, az Ujszövetséget, nem adják ingyen. hanem kérnek érte 10—20 fillért. Igaz, hogy a nyomtatása sokkal többbe kerül, tehát előállítási áron alul jutnak hozzá, a Bibliatársulat ráfizet minden egyes eladott Bibliái iratra, de éppen ezen a ponton tudunk mi, tudtok ti is résztvenni a Bibliatársulat munkájában: az evangéliom, az örömhír terjesztésében. A ti adományaitok is növelni segítik azt az összeget, amennyivel olcsóbban adja a Bibliatársulat a Bibliát

A Biblia a Kilimandsaro csúcán.

Roome W. J. W. az idén halt meg Afrikában. Egyik legnevezetesebb tette az, hogy megmászta Kilimandsaro hegységét és annak csúcán, Afrika legmagasabb pontján, elhelyezett vízmentes ládikában egy Bibliát. Ezzel azt akarta jelezni, hogy a Sötét Földrészen (ahogyan Afrikát nevezni szokták) a Bibliát illeti meg a legelső hely.

Roome igen nagy utakat tett meg Afrikában. Eleinte misszionárius szeretett volna lenni, de nem nyílt rá alkalm. Harminc esztendőn át építész volt. Később sok hasznát vette építési tudásának. Tehetséges festőművész és szenvedélyes fényképező is volt. Az Egyiptomi Misszióknak ő volt első titkára. Egy ideig a Szudáni Egyesült Misszió elnöke volt. Elnöke volt az Afrika Szíve Misszióknak is és 1914-ben ő vezette a misszionáriusok első csapatát a Belga Kongóba. Miután a misszionáriusokat elhelvezte, egyedül ment tovább a Kongó egyenlítői öserdőiben s onnan az óceánig. Később még sokszor keresztül utazta Afrikát tengerőtől tengerig. Roome elnöke volt a Nem Evangelizált Munkamezők Missziójának is.

1916-ban csatlakozott a Brit- és Külföldi Bibliatársulat munkásgárdájához s Kelet Afrikába ment, mint a Társulat képviselője. 1916-tól 1929-ig állandóan úton volt. Tizenhárom év alatt több mint 100.000 kilométernyi utat tett meg Afrikában; ennek körülbelül kétharmad részét csónakkal, autóval, tevé- és számárháton. Körülbelül 30.000 kilométert gyalog és kerékpáron tett meg. Ugyhogy Afrikában nagyobb utat tett meg, mint Livingstone, Stanley, Cameron és Mungo Park együttvéve.

Utazásain sok néprajzi és nyelvi adatot gyűjtött a Bibliatársulatnak. Elkészítette Afrika néprajzi térképét is.

Missziói imaóra.

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: október 12-ikén, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy — ha erre nem nyílik alkalom, — magánosan. Októberi imaóráinkon elmélkedjünk Isten azon kegyelmi ajándékáról, amelyet a *Bibliában* és a Biblián alapuló *reformációban* adott az emberiségnek.

Az elmélkedés alapjául ajánljuk a következő igéket:

„Imádkozzatok . . . , hogy az Urnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék . . .“
2. Thess. 3, 1.

„Amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.“
Róm. 15, 4

„Az én lábaimnak szövétneke a te igéd és ösvényemnek világossága.“
119. zsoltár 105.

Adjunk hálát:

Azért az áldásért, amit a magyar nyelvű Biblia jelentett nemzetünk életében és történetében. — Mindazokért a törekvésekért (családban, iskolában, templomban, Biblia-órákon), amelvek Isten igéjét iparkodnak terjeszteni és az emberek szívébe belevinni. — A Vasárnapi Iskoláért, azok vezetőiért és tanulóiért. — A Brit- és Külföldi Bibliatársulatért (alakult 1804) és jó munkáiért, amit nálunk s az egész világon kifejt: mindazon társulatokért és egyesületekért, amelyek a Biblia terjesztését tűzték ki feladatukul. — A Biblia-fordítókért. — A kolportőrökért. — Azért, hogy Isten igéje ma sem tér hozzá vissza üresen, hanem megcselekszi, amit Isten akar. — Hogy a Bibliát, amely Isten beszéde az emberekhez, a reformáció által újra megszólaltatta, tisztán hirdetteti s így az egyházat sok tévtanítástól megtisztította és sok tévelygéstől megóvja.

Kérjük Istent:

Hogy indítson bennünket Szentlelkével arra, hogy igéjét és annak hirdetését meg ne vessük, hanem szentnek tartsuk, örömeit hallgassuk és tanuljuk. — Hogy áldja meg az igét és annak tanítását, hirdetését mindenkor és minden helyen. — Erősítse meg különösen a pogányok és tévhitűek között az ige hirdetését, tegye azt a missziónak hatalmas fegyverévé. — Hogy a Biblia-vasárnap egyházunkban teremjen gyümölcsöket odaadó szolgálatban és a Biblia-terjesztés munkáinak angyali támogatásában. — Hogy a magyar gyermekek és a magyar ifjúság szívében gyarapodjék a szeretet és érdeklődés a Biblia iránt. — Hogy szaporodjék azoknak a családoknak a száma, amelyek családi áhitatokat tartanak; azoknak a száma, akik rendszeresen olvassák és tanulmányozzák a Bibliát. — Hogy a készülő új magyar Biblia-fordítás szolgáljon Isten dicsőségére, a vallásos élet és az egyház épülésére. — Hogy egyházunk megmaradjon az ige alapján s attól ne tántorítsa el a világ, az ördög és a megalkuvás vagy az alkalmazkodás.

Imádság: Mennyei Atvánk, köszönjük, hogy szent igédben olyan drága ajándékot adtál nekünk. Add, hogy mindig kellően megbecsüljük ezt az ajándékodat, vágvódjunk azok után a lelki kincsek és életerők után, amiket igédben nekünk felkinálsz és nyújtani akarsz. Hálát adunk a reformációért, amely az egyházat visszaállította az ige szilárd fundamentomára s a hivaték elvezette az ige tiszta forrásához. Segíts mindazokat, akik igédet tanítják, terjesztik, hallgatják, tanulják. Szentlelkedet add mindazoknak, akik olvassák a Bibliát, hogy megismerjék az örökkön élő Igét, a Jézus Krisztust, a mi Urunkat. Ámen.

(A Brit- és Külföldi Bibliatársulat 1936—37. évi munkájának rövid átpillantása: Nyelvek száma 711; hat új afrikai nyelvre fordítás. Biblia-példány: teljes Biblia 1.040.025; Uiszövetség 1.246.743; egyes Biblia részek: 9.057.180. Összesen: 11.343.948 példány. A Társulat bevétele: 371.604 font sterling; kiadása: 387.139 font sterling. Ne feledjük el, hogy ezek a számok csak egy Bibliatársulatnak egy évi munkáját mutatják. A Brit- és Külföldi Bibliatársulaton kívül még sok más Bibliatársulat is van. 1804-ben történt megalapítása óta a B. K. Bibliatársulat 487 millió példányban adta ki a Bibliát, illetve annak egyes részeit és könyveit.)

Missziói Gyermekszövetség órája.

Ének: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben. (Dt. 27.)

Kezdő ima vázlata: Áldjuk Istent az Anyaszentegyházért és a gyülekezetért, hogy Abban Jézus érdeméért Atyánknak szólíthatjuk Őt. Kérjük, hogy mutassa meg Szent Fia dicsőségét az Anyaszentegyházban és háírítsa el e dicsőség meglátásának sok akadályát.

Ige: A bűnbeesés története és az Efezusi levél alapján igyekszünk meglátni, hogy milyen égi kincs a „Mi Atyánk”. Előbb azonban nézzünk a tükörbe, hogy meglássuk önmagunkat. A sátán odavezet egy „embert” arra a helyre, ahol a Földgolyó tengelye beleilleszkedik a pályájába. Így szól az emberhez: „Ide nézz, egy perc múlva kibillentem a tengely sarkát a helyéből, a Föld kiskiklik a pályájából és a következő percben több ezer fokos hőségben egyetlen lánggomolyagként zuhan a Föld a világűrben — és vége van mindennek. De te megmenekülhetsz. Borulj le csak egy pillanatra előttem, azután megkapod e varázsvesszőt, ezzel átugorhatsz a Mars csillagra!” Az „ember” még felemel a földről egy levelet, mely a pénzcsinálás titkát rejti magában, keblébe dugja. sebtiben leborul a sátán előtt, átveszi a varázsvesszőt és a következő pillanatban repül is már a Mars csillag felé, hogy megmentse nyomorult testi életét. Hátra sem néz, nem kíváncsi rá, hogy a sátán hogyan hajtja végre az utolsó lázadását Isten ellen. Egy gondolat van a repülő ember fejében: Mit bánom, hadd pusztuljon a 2000 millió emberféreg, csak magam hadd meneküljek. — Csak az baj, hogy ez a kép a tükör és a repülő ember te vagy kedves olvasóm és én, aki e sorokat írom. El kell ismernünk, hogy Ádám és Éva utódai, a harag gyermekei vagyunk. Mert vajjon szeretheti-e Isten az ilyen embert, aki önmagát mindenek felett szereti és szabad-e ilyen embernek így imádkoznia: „Mi Atyánk”? Kérdezed, hogy honnan ered az ember határtalan önzése? Adámtól és Évától ered és ez az önzés a tulajdonképpeni eredendő bűn. Nevetve mondják ma sokan, hogy az egyetlen alma leszakítása csak nem adhatott okot Isten haragjára. Ilyen emberek azonban nem olvasták jól el I. Mózes 2, 16-ot. Mi szüksége volt Évának a tiltott almára? Semmi, de semmi szüksége sem volt rá, mert a paradicsomban az egyetlen tiltott fán kívül minden az övé volt és nem látott szükségét semmiben. Csak azért szakította le a tilos almát, hogy saját akarata Isten akarata fölé helyezze és mindenáron érvényesítse. A Biblia egyik főtartalmát az eredendő bűn története teszi ki. Mert e bűn az almaszakítással csak megkezdődött. Azóta azonban hatásában mind teljesebbé növekszik s hogy többek között egy néppel hogyan bánik el, azt a zsidó nép példáján magából a Bibliából látjuk meg. Ki az, aki az eredendő bűn erejét megtörte? Krisztus Urunk az az Ember Fia, aki egyedül igazán Istent szerette mindenek felett és embertársait ugyanúgy szerette, mint önmagát. Azt a romlást, ami az almaszakítással kezdődött, Jézus Krisztus a gólgotai kereszten feltartóztatta és ezzel új életet adott az embernek, megvette az új ég és új föld alapját. Krisztus Urunk maga az első „édesgyermek”, aki teljes joggal édesatyjának szólítja Istent. Öbenne dőlt el a választófal, mely Ádám óta az Isten és az ember között áll. Ha pedig mármost azt kérdezzük, hogy vajjon kinek van ma joga, hogy a Miatyánkot imádkozza és ki remélheti, hogy lelki haszna lesz a Miatyánk imádkozásából, az Efezusi levél 2, 18. verse tömören megfelel: Krisztus által van menetelünk az Atyához. Minél szorosabban tartozunk Krisztus Urunkhoz és megváltott gyülekezetéhez, annál értékeőbb kincs számunkra a Miatyánk. A valóság most is az, hogy tulajdonképpen Krisztus Urunk könyörög értünk. (Római levél 8, 34.) Mi csak Ő utána mondjuk a Miatyánkot, az Ő érdemében bízva. (A Miatyánk kéréseibe való elmélyedést nagyban elősegíti, ha a leveleket olvassuk a Miatyánkra vonatkoztatva. E célból gyermekeknek és ifjaknak jó szolgálatot tesz az Efezusi levél.)

A következő két történet azt akarja bemutatni, hogy milyen az emberek élete a paradicsom földi kincsei mellett imádság nélkül és milyen a szegénysorsú ember imádságos élete.

A *drága Miatyánk*. Dúsgazdag kereskedő palotájában, puha selyemágyban haldokló ifjú fekszik. Mellette áll apja, az ágy lábánál a beteg fiatal barátai, jókedvű fiatalurak. A beteg barátai látogatóba jöttek, hogy a legújabb

sporthírekkel szórakoztassák és mulattassák a beteget. Most azonban elhal bennük a szó, tehetetlenül, mereven és némán bámulnak a haldoklóra. „Apám”, susogja egyszer csak a beteg. „Mit kívánsz fiam?” — kérdi az apa és a beteg fölé hajol. „Imádkozz értem!” kéri a fiú az apát. Az apa azonban megdöbbenve hallgat; imádkoznék, de nem tud, régesrégén kitanult az imádkozésból, hiszen a gazdagsága mellett nem szorult ő rá a jó Istenre. De a fiú megint susogja és még sokkal szánalmasabban rimánkodik, mint előbb: Apám, imádkozz hát! Szívbeli aggodalmában most az apa a látogatókhoz fordul és sírva-remegve kérdezi: Maguk közül sem tud senki sem imádkozni? A látogatók hallgatnak, mint a kövek. Pedig mennyi mindent tudnak, mennyi mindenhez értettek a fiatalurak. Értettek minden sporthoz, lovagláshoz, vívásához, célbalövéshez, tudtak spekulálni, levelezni, több nyelven beszélni. De az imádkozáshoz, hogy csak egy Miatyánkot tudtak volna áhitattal elmondani, ahhoz egyikük sem értett. „100 fontot adok érte, ha valamelyikük a fiamért imádkozik”, mondja az apa. — Néma csend. — „1000 fontot adok” — kiált most már kétségbeesve az apa, de mélyen hallgat most is mindenki. Így hát imádság és a legcsekélyebb vigasz nélkül kellett átbocsátania az apának a fiút az örökkévalóságba. Mert hát vajjon mi egyébbel vigasztalhatta volna meg, mint egy Miatyánkkal vagy más imával, amit bizony az apának kellett volna hívó szívvvel az égbe küldenie. — Boldog, aki tud imádkozni és minden teremtmény között a legnyomorultabb az az ember, aki sehogysem tud lélekben és igazságban imádkozni.

Gal. 4, 6. Luther, Melancthon és több barátjuk egyházi ügyben összeülekeztek Heilbronnban. Amint egy házban tanácskoznak, egyszer csak belép hozzájuk egy ember és suttogva mondja nekik: „Legyetek készen a legrosszabbra, rövidesen elfognak benneteket.” Melancthon elcsüggedt erre a rossz hírre, aggodalmasan járkált és járkálás közben a ház egyik eldugott sarkába tévedt. Mit látott itt? — Egy evangélikus asszony a férjeura részére répát vagdalt egy fazékba, közben a gyermekét szoptatta — és e kettős foglalkozás mellett oly nyugalommal és oly buzgón imádkozott Luthernek és barátainak megmeneküléséért, hogy mikor Melancthon őt meglátta és meghallotta, nagyon elszégyelte magát a csüggedése miatt és a meghatottságtól sírva fakadt. Könnyes szemmel ment vissza barátaihoz és azt mondta: meny nyire megszégyenítette most ez az asszony! A hitével egyszerre háromféle jócselekedetet művel, míg én semmit sem tettem.”

A vallásos nevelésben és a misszionáriusok munkakörében örvendetes és igen nagy eredmény, ha a katekumének önként és nemcsak kötötten, hanem szabadon is imádkoznak. Ez bizonyára a mennyben az angyaloknak is nagy öröme. Mert aki a lélek hívására imádkozik, annak nyilván odanyújthatja az Úr segítő jobbkezeit. Törekedjétek, gyermekek, a lélekben és igazságban való imádkozásra minél előbb! Figyeljétek a Lélek szavát, mert sokszor szól: Fiam, lányom, fordulj a Jóságos Istenhez szent Fia nevében! Soha de soha ne mondjuk el hit, lélek és gondolat nélkül a Miatyánkot, mert ezzel súlyosan vétkezünk. Egyetlen Miatyánk igaz elimádkozása fényes ünnep a lélekben.

Begyakoroljuk a Miatyánk megszólítását Luther magyarázatával.

Záróimánkat Istent kérjük, hogy adjon minket oda Üdvözítő Urunknak, hogy Tőle megtanulhassuk az igaz imádkozást.

Záróének: A kezdő ének versei.

N. J.

H I R E K.

D. Domján Elek, a tiszai egyházkerület püspökét, beiktatása alkalmából (Debrecen, szeptember 7.) Egyesületünk táviratban üdvözölte s kérte munkájára Isten áldó kegyelmét. Az üdvözlésre adott válaszában a püspök úr azt írja, hogy a Misszió-egyesület munkáját, amelyet nagyon

fontosnak tart, mindenkor figyelemmel óhajtja kísérni s azt minden munkájával elősegíteni igyekszik. A püspök urat a nyiregyházi egyházközség lelkészének választotta meg. Nyiregyházi működéséért is kérjük Egyesületünk tagjainak buzgó esedezését.

Az evangélikus népfőiskola ügyében Szeahlo Gábor nagytarcsai lelkes fáradozik. Járt egyik alföldi gyülekezetben s azt írja, hogy sok jel mutat arra, hogy nagy lehetőségek nyílnak meg. De ugyanakkor részben anyagi, részben lelki, részben személyi nagy nehézségek is mutatkoznak. A népfőiskola először csak szerény kezdet formájában, mint tanfolyam, vagy mint szabad egyetem indulna meg, hogy azután felvegye a végleges formáját, az internátusi nevelést. A népfőiskolának egyházi és nemzeti életünk szempontjából egyaránt fontos és messzire kiható jelentőségű ügyét is ajánljuk tagjaink, olvasóink, támogatásába és imádságaiba. Különösen is kérünk kell azt, hogy Isten adjon a népfőiskolának megszentelt életű vezetőket és munkásokat.

Üllői-úti imaóra. Szeptember 14-ikén Danhauser László tartott előadást a dzsaggák (Afrika) imádkozó életéről. A dzsagga kereszténynek reggel nem távoznak hazulról, míg házi áhitatot nem tartottak. Minden este, mielőtt a Miatyánk ötdikét kérését („És bocsásd meg a mi vétkeinket...”) elimádkoznák, a családfő felszólítja a családtagokat, hogy bocsásanak meg egymásnak; ebben ő maga jár elől jó példával. Életükben megvalósul a „Szüntelen imádkozatok!” Minden munkához imádsággal fognak. Nem fáradnak bele a másokért való esedezésbe. Sokszor órák hosszat térdepelnek és imádkoznak. Nem csoda, ha sokszorosan megtapasztalják, hogy Isten imádságot meghallgató Isten. Írásmagyarázatot Dr. Molnár Gyula, egyesületünk világi elnöke tartott I. Kor. 16, 14—18. alapján. Stefanás háznépe a testvéri hit- és szeretetközösség példáját tárja elének. Így is lehet Istent szolgálni. Apró, névtelen szolgálatok is előre viszik Isten szent munkáját. — Az október 12-ikén tartandó imaórán Karsay Gyula, a Pro Christo evang. titkára tart előadást: „Hogyan készül egy misszionárius?” Írásmagyarázatot tart Scholtz László.

A stuttgarti Biblia-Társulat 125 éves jubileumi esztendőjében, az idei őszön, zsebkiadásban jelenteti meg a nálunk is széleskörűben ismert magyarázatos bibliát, amely eredetileg a társulat 100 éves jubileumára készült és eddig csak nagy alakban volt kapható. Igen melegen ajánljuk ezt az új kiadást németül tudó olvasóink-

nak. A magyarázatok könnyen érthetők s mégis bevezetnek a Szentírás mélységeibe, kincseskamráiba. Ugyancsak kiadja a jubileum alkalmából új feldolgozásban a héber nyelvű és a szuaheli nyelvű bibliát. A szuaheli nyelvet a trópusok Afrikában mintegy ötven millió ember beszéli vagy legalább is érti s a világnyelvek közt hetedik helyen áll.

Ne feledkezzünk meg az ukrán misszióról és annak támogatásáról. Az evangélium erőinek hatalmas előretörése mutatkozik Ukrajnában. Az orosz misszió szempontjából is nagy horderejű. D. Kapi Béla püspök jelentése szerint, amelyet az egyházkerületi közgyűlés elé terjeszt, Oroszországban az evang. egyház néhány száz lelkészéből már csak kettő maradt meg. „Uj rendelkezés szerint a templomnak legalább egynegyed óra járásnyira kell lenni az iskolától s használatát a helyi és körzeti kommunista szerv véleményezi. Az iskolák tervszerű vallásellenes propagandát űznek. Az egyetemen külön vallásellenes tanszéket állítottak fel. Az istentiszteletet ma is megzavarják. A bibliát és imakönyvet kilitják. A családok vallásos életét lehetetlenné teszik. Lelkipásztorok üldözése, bebörtönözése, kivégzése ma is mindennapi történet.”

Éhség. Még Afrika őslakói, a busch-négerek is megtalálják a pogányságból kivezető utat. Unterköter misszionáriusnak mondták egyik utazása alkalmával: „Isten követe, most egyszer hozzánk jöttél és éhséget ébresztettél bennünk az égi eledel után. Itt akarsz hagyni és elfelejteni bennünket, hogy meghaljunk az Isten után való éhségben?” A pogány Afrika ajtajai nyitva állnak. A fekete földrészt jövője ezekben az évtizedekben dől el. Afrika fölött fölkel az Evangélium napja és a pogányok annak világosságában járnak.

Orvosi misszió. A Rajnai Misszió orvosa, dr. Hueck, különösképpen szívére vette a kínai belpoklosokat. Gyógyító napot tartott könnyű, kezdődő esetek számára és ezeknél a betegeknek nagyon megnyugtató eredményeket ért el. Sajnos, Kinában még nem sikerült a betegséget valóban meggyógyítani, mint az a Rajnai Misszió sumatrai belpoklos-telepén történt.

A kasztonkíviúliek mozgalma Indiában. Nemrégiben ezer, az elnyomott kasztokhoz tartozó ifjú gyűlt össze Bombay közelében. Nagy máglyát raktak és tűzbe dobták a „Manu törvénye“-it és más hindu szent iratokat, mert azokban az „érinthetetlen-ség“-et tanítják és védelmezik.

Sumatra. A Rajnai Misszió 26 fő-állomásán az elmúlt évben 7100 pogányt és 17.000, keresztyén szülőkől származó gyermeket kereszteltek meg. Az egyházközségi tagok száma 380.287 volt. A legnagyobb egyházközség Siantar, 43.000 lélekkel. A tulajdonképpeni batakföldi egyházközségekhez jön még 10 önálló szórvány-egyházközség az indiai sziget-tengerben.

Nias. A keresztyénség ma 112.808 tagot számlál Nias szigetén. Szolgáltatásban áll 9 misszionárius, 16 bennszülött lelkész, 105 evangélista, 1263 presbiter és 141 tanító. A Rajnai Missziótársulat jelentése ezt közli: „A Nias-misszió sok nyomorúságon és szenvedésen ment át. Bár az egész-

ségtelen éghajlat sok áldozatot követelt, sok sírt kellett megásni: de az elvetett mag meghozta a maga gyümölcsét. Isten ígéje nem tért vissza üresen, hanem véghezvitte munkáját az indiai óceánnak ezen a távoli szigetén is.“

Abesszinia. A Hermansburgi Misszió jövő kilátásai, — az évi jelentés közlése szerint, — még teljesen tisztázatlanok. Lallo-Schalliotta állomás sértetlen maradt. Daffa, az ottani tanító és evangélista tartja össze a gyülekezetet. Az emberek ragazkodása a misszióhoz és sóvárgó vágyakozásuk a misszionáriusok visszatérése után erősítő bizonyosága annak, hogy a Hermansburgi Misszió erős gyökeret vert. Reménnyel teljes hírek jönnek Addis-Abeaból is. A háború által súlyosan meglátogatott német egyház újra magához tért és rendszeres istentiszteletre jön össze. A missziói munka számára váratlanul új ajtó nyílt meg a bennszülöttek között. Így a Hermansburgi Misszió munkája, — ha csökkentett erő-kel is, — de tovább folyik.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. Misszióegyesület pénztárába 1937. augusztus 23-tól szept. 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: Szánthó Jenőné Nyiregyháza 1.50 (1), Benkőczy Dániel Battonya 3.— (1), Budapestről: Kerepesi-úti egyház 3.—, Morhács Márton 3.—, Pataki Vilma 2.— P.

Offertórium: Budapest-Kerepesi-úti egyház 4.50, Üllői-u. külm. órán 5.19 P.

Adományok: N. N. Győr 10.—,

Bpestről Rohacsek Margit 1.—, Dr. Szontagh Antal 2.— P.

Perselygyűjtés: Győri ev. szeretet-ház lakói 10.23, özv. Szimeiszter Sándorné Lébény 2.40 P.

Ukrán misszióra: Özv. Csapó Jó-zsefné Bpest 1.—.

Christiananda missziójára és árva javára: Zarándi Attila Bpest 3—3 P.

Szerettel kérem a tagokat és a hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni sziveskedjenek: tagdíj, offertórium, adomány vagy gyűjtés címén könyvelendő el a küldött összeg. — Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1937. szeptember 22.

Rimár Jenő pénztáros,

XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1

Telefon: 2-97-189